

Synodaal proces parochie H. Drie-eenheid

Paus Franciscus heeft in 2021 het synodale proces geïntroduceerd. De paus wil leden van de Rooms-Katholieke kerk betrokken en verantwoordelijk maken voor het bestuur van de kerk. In de kern gaat het erom dat christenen tijdens het synodale proces geloven dat de Geest spreekt tot iedereen, binnen en buiten de kerk. Een proces van gezamenlijk luisterend openstaan voor wat de Geest influistert. De Geest is volgens de paus het hart van de synodale kerk en de drijvende kracht achter evangelisatie. In de verhalen van het evangelie is beschreven wat Jezus aan zijn leerlingen leerde en met het oog daarop hoe Hij hen erop uit stuurde om, door de Geest, het evangelie (de blijde boodschap) te vertellen. De paus stelt dat synodaliteit een pelgrimerende houding van ons als kerk vraagt. Daarom stuurt de Geest ons op weg zoals een pelgrimstocht waarbij we een ontwikkeling maken van aarde naar hemel, van ik naar wij, van wereld naar Gods Rijk.

Onlangs werd er in Rome de bisschoppensynode gehouden. Een maand lang hebben 365 bisschoppen en niet-bisschoppen in Rome gesproken over de uitdagingen waar de Rooms-Katholieke Kerk voor staat. Ons land was vertegenwoordigd door bisschop Hoogenboom. Met veel enthousiasme keek monseigneur Hoogenboom terug op de maand die hij als deelnemer van de synode in Rome heeft doorgebracht. De nadruk in de nabeschuivingen in de media lag vooral op de uitkomsten en resultaten. Echter de synode laat zich niet lenen voor een voetbalwedstrijd waar de ploeg die het meeste scoort de winnaar is. In reacties en verslagen van deelnemers van de synode komt terug dat de synode een proces is. Vaak duidelijk gemaakt met beelden en metaforen om te beschrijven wat ze hadden ervaren. Het gebruik van beelden wijst erop dat wat gezegd wil worden moeilijk in woorden te vangen is. Precies daarom worden in het Nieuwe Testament vooral beelden gebruikt om over de kerk te spreken. En hier komt de Geest weer om de hoek kijken. De kerk is namelijk een werkelijkheid die ongrijpbaar blijft omdat door de Geest ook God daarin actief is. Menselijk denken en spreken zullen nooit in staat zijn om dat volledig uit te drukken. Monseigneur Hoogenboom gebruikte als beeld het planten van een boom. De boom is twee jaar geleden geplant, waarna op de niveaus van parochies, bisdommen, landen en continenten *'dat hele synodale proces is opgebouwd'*, vertelde hij vlak voor de afsluiting van de synode tijdens een ontmoeting met de pers. *'De boom is daarna de afgelopen maand stevig gegroeid en het ziet ernaar uit dat hij rijke vruchten gaat dragen.'* Maar Hoogenboom waarschuwt ook: *'Het is nog niet de tijd voor de oogst: de vruchten hangen al, maar ze zijn nog niet rijp.'*

Het beeld dat ik zelf heb van het synodale proces is die van het bouwen van een schip terwijl je aan het varen bent. Wellicht ingegeven omdat ik graag zeil en daarbij regelmatig meditatieve kanten ontdek. Op het water opent zich een gevoeligheid voor wat niet zichtbaar

is en wakkert een vertrouwen aan van wat voorbij het zintuigelijke ligt. Golven zijn niet tegen te houden toch kun je erop leren zeilen. Ook de windrichting kun je niet bepalen en toch is het mogelijk tegen de wind in te zeilen waarbij je zelfs ook nog vooruitgaat. In de bijbelse verhalen komt het fenomeen wind regelmatig terug. Hoe toepasselijk bij de hoofdrolspeler van het synodale proces: het woord Geest betekent adem of wind. Zoals in het scheppingsverhaal van Genesis waarin staat dat de geest Gods zweefde over de wateren en Gods adem die mens het leven geeft (Genesis 2:7). Of in het verhaal van Elia die klaagt over zijn lot en op de berg Gods aanwezigheid ontdekt. Niet in het natuurgeweld van een storm of een aardbeving, maar in de kalmte van een zacht briesje. De wind biedt ruimte voor nieuwe perspectieven.

Iedereen is in het leven op weg naar een haven als bestemming. Je kunt 'een stip op de horizon zetten', maar er is geen routeplanner die feilloos de weg wijst om daar te komen. Iedere reis begint met een eerste stap en al varend ontdek je wat je te doen staat en wat daarbij je mogelijkheden al dan niet zijn. Dit laatste merk ik als begeleider van het synodale proces bij de parochie H. Drie-eenheid. Tijdens deelname aan een aantal commissievergaderingen, bezoeken van verschillende vieringen en bij individuele gesprekken is te zien dat betrokken mensen bezig zijn met de missie van de kerk. Handen worden uit de mouwen gestoken en kwaliteiten ingezet voor de lokale kerk in het bijzonder en daarmee voor de parochie in het algemeen. Soms gaat dat voor de wind en ontstaan er mooie initiatieven zoals de kloostertuin, een wekelijkse inloop of een Top 2000-viering. Maar soms is het ook flink tegen de wind in zeilen, zijn er te weinig mensen actief en is het nog wachten op de rijpe vruchten.

Ik was in het najaar bij een internationale conferentie in Hannover en daar hield de Duitse bisschop Wilmer een gloedvol betoog: *"er wordt gezegd dat de Kerk nog tien jaar heeft. Wel, laten we er dan de beste tien jaar uit de kerkgeschiedenis van maken en alles geven."* Met andere woorden: bij ons in de lokale kerken moet het synodale werk gaan gebeuren. Wij zijn aan zet. In de parochie H. Drie-eenheid gaan we dit in het nieuwe jaar doen door bijeenkomsten te organiseren waarbij we aan parochianen gaan voorleggen hoe we een kerk kunnen zijn voor en met mensen. Samen erop uit te trekken zodat iedereen actief kan bijdragen. Om met elkaar het licht der wereld te zijn zodat we het licht van de liefde van God dat ons verlicht, op onze beurt laten schijnen. Om daarmee brengers van licht te zijn voor anderen en zo te zien dat de liefde van God het leven van mensen verandert.

Hermen van Dorp,
Begeleider synodaal proces parochie H. Drie-eenheid